SVOBODA — СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 97. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 24, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 24-го ТРАВНЯ 1994. Ч. 97. РІК CI.

„Непослушна дитина"

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Американське видання англійського тижневика „Економіст" з датою 7-13-го травня помістило 18-сторінковий огляд про Україну під заголовком — „Непослушна дитина".

Сам факт, що такий престижевий та широко популярний журнал присвятив стільки сторінок для економічно-політичного огляду України, вказує на те, що Україна — це країна майбутнього. Огляд зроблений на підставі існуючого фактажу з усіма його негативними показниками, але через цілий огляд тягнеться нитка надії.

Коментар розпочинається днем 24-го серпня 1991 року — історією, як на порядок денний Верховної Ради України прийшла точка: незалежність України, котра створила загальний хаос серед депутатів. Іван Плющ, тодішній голова Верховної Ради, у наслідок цього проголошує 2-хвилинну перерву. Комуністи своїми 239 голосами проголосували за незалежність України, але тільки тому що ситуація довкола була дуже непевна через невдачу путчу в Москві. Кореспондент Ендрю Ковлі підкреслює, що Україна свою незалежність привітала ілюзіями у захваті несподівано легко осягненої мрії багатьох поколінь. Що ж сталося? На цей запит ось яка відповідь: „Світ мав чотири роки досвіду, пробуючи перетворити тоталітарну систему базовану на командній економіці у щось, що нагадувало б демократію з функціонуючою ринковою економікою".

Продовжуючи огляд, автор зазначує, що важливість України не в її території, плодючому чорноземові чи 52 міл. населення. Важливість України — це її положення та стосунки з Росією, бо без України Росія перестає бути імперією в Европі. Щоби Росія втрималася як евроазійська потуга їй конче потрібна Україна щоб мати контакт з рештою Европи, в іншому випадку Росія залишається силою в Азії. Читаємо також і твердження, що тільки життєздатна Україна запевнить своїм громадянам майбутній добробут і спокій.

Отже, що сталося? І тут точка за точкою представлено причини теперішнього економічно-політичного хаосу в Україні.

Найперше в статті розглядається економічні можливості, тоді існуючу дійсність, а вкінці як можна було цьому запобігти і чи будьщо зроблено. Дві перші точки це тільки підтвердження відомих фактів, а дві останні — подання заходів як тому протидіяти та підкреслення, що нічого в тому напрямку не було зроблено. З'ясовується також, що Леонід Кучма запізно представив свій економічний плян, щоб допомогти занепадаючій економіці. Крім того стверджується, що досі Україна не зробила жодного конкретного рішення про економічну реформу. Знову ж питання — чому? Тут слідує цілий ряд історично-політичного фактажу від найдвніших часів по сьогоднішні дні з заколотною політикою російськомовного та русофільсько наставленого населення, і події пов'язані з Кримом і Чорноморсьою фльотою.

Автор намагається для прикладу навести подібні події в інших країнах, як Польща і Чехія, але відразу стверджує, що цього робити не може бо поляки і чехи знають хто вони такі, а українці не є цього надто певні. Він говорить і про те, що все вказує на можливий розпад молодої держави України, але якщо це станеться, то це пошкодить не тільки Україні. Тому ще одну альтернативу пропонує автор, — конечність відповідного державного керівника, яким на його думку не є Леонід Кравчук.

Зупинити такий хід подій в Україні може тільки економічний ріст. Автор підкреслює, що зміна в Україні є конечною, але чи буде ця зміна на краще? Тут наводить автор роздумування д-ра Романа Шпорлюка, який доводить, що єдина надія України — це молоде покоління, те що „ніколи не було в Комсомолі, але вже вспіло побачити інший світ за кордонами України. Вони зможуть поставити Україну на ноги, якщо їхні батьки не зруйнують її до кінця".

КУК добився строгих правил для гастролюючих груп

Вінніпеґ, Ман. (КУК). — Канадська амбасада в Києві вимагатиме більш детальної інформації від організаторів поїздок по Канаді перед виданням візи для гастролюючих мистців та спортових груп з України. Ці заходи були пов'язані з тим, що обіцянки деяких організаторів з Канади виступаючим українським партнерам не були виконані.

„Це є дуже позитивна подія, яка повинна допомогти нам запобігти таким неприємним інцидентам, що нерідко траплялися у минулому", — сказав Олег Романів, голова Централі Конґресу Українців Канади. О. Романів також зазначив, що ця реакція амбасади Канади в Україні стала безпосереднім результатом зустрічі між амбасадором Франсуа Матісом та Президією КУК 19-го лютого 1994 року у Вінніпеґу, під час якої було піднято це питання.

КУК був глибоко стривожений зростаючою кількістю українських музичних та спортових груп, які приїжджали до Канади і з'являлися у громадах майже без грошей, місця для перебування та заздалегідь замовлених приміщень для виступів. Громади були змушені тоді братися самі всілякими способами забезпечити їх першими необхідностями та організувати концерти — усе те, що мало б влаштовуватися канадськими організаторами.

У своєму листі до голови КУК Франсуа Матіс писав: „Для того, щоб запобігти, або хоча б звести до мінімуму випадки, коли мистецькі або спортові групи потребують серйозної допомоги внаслідок бездіяльности канадських організаторів, радник Шалка, керівник іміґраційної секції в амбасаді, та його співробітники стали вимагати наступне:

— копію контракту між групою та канадським організатором;

— детальний зміст замовлень приміщення для виступів та житла;

— детальний звіт подорожі;

— інформацію щодо фінансів для покриття витрат в Канаді;

—будь-які рекомендаційні листи від культурних, спортових або релігійних організацій, де вказується, що вони знають про пляни прибуваючої групи, а також, де дається інформацію про будь-яку допомогу, якщо така має місце, з їх сторони".

КУК продовжуватиме уважно спостерігати за цією ситуацією і подаватиме відповідним інстанціям дальші інформації щодо груп, які все ж можуть зіткнутися з труднощами через безгосподарність організаторів.

Конґрес обговорює реформу охорони здоров'я

Вашінґтон. — Дві комісії Конґресу почали минулого тижня обговорювати закон про реформу системи охорони здоров'я і зразу ж виявилися принципові розходження між законодавцями з двох партій: демократи захищають право держави вмішуватися в медичне обслуговування, а республіканці виступають проти.

Обговорення почалося в комісії Палати Репрезентантів з фінансування, яку очолює ліберальний демократ Ден Ростенковскі, і в комісії Сенату з трудових ресурсів, що її очолює ліберальний демократ Едвард Кеннеді. Політичні спостерігачі очікували, що пристрасті розгоряться в комісії Ростенковського, але вважали, що в комісії Кеннеді обговорення пройде спокійно. Прогнози базувалися на минулому досвіді, а також на складах членів кожної комісії: в комісії Ростенковського зібралися консервативні республіканці, принципові противники всякого вмішування держави у приватне життя, а в комісії Кеннеді велика частина республіканців — помірковані політики, які часто йдуть на компроміс з лібералами. Однак прогнози збулися лише наполовину, бо і в комісії Кеннеді пристрасті розпалилися з самого початку.

Конґресмен-республіканець Билл Арчер виступив у комісії з фінансування з різкою критикою пляну президента Клінтона, який зобов'язує працедавців купувати медичне забезпечення всім найманим робітникам і службовцям. Б. Арчер назвав це „недопустимим диктатом".

Д. Ростенковскі сказав журналістам, що його головна мета — заручитися підтримкою більшости, яка підтримує плян Клінтона. Оскільки серед 39 членів комісії 24 демократи і лише 15 республіканців, то мета буде досягнута: 29 голосів Ростенковскі збере.

Е. Кеннеді, як і Д. Ростенковскі, хоче закінчити обговорення і провести голосування в комісії до Дня Пам'яті (понеділок, 30-го травня). Але оскільки процедурні обговорення в комісіях відрізняються, демократів у комісії Кеннеді чекають поправки, які може внести кожний член комісії і які треба обговорювати і виносити на голосування. Вже на початку обговорення реформи республіканці запропонували понад 100 поправок до першої третини законопроєкту про реформу, запропоновану Клінтоном — Кеннеді.

МІЖ УКРАЇНОЮ І КРИМОМ ТРИВАЄ ВІЙНА УКАЗІВ

Симферопіль (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 20-го травня, депутати кримського парляменту відновили конституцію 1992 року, згідно з якою Крим стає суверенною республікою. За таке рішення проголосували 69 репутатів Криму. Всього в кримському парляменті є 98 депутатів. Фракція кримських татар (14 осіб) відмовилася брати участь у голосуванні. У розповсюдженій заяві пресового центру кримського парляменту сказано, що це питання розглянено і вирішено за „волею народу Криму".

Обрано делеґацію кримського парляменту для переговорів з Верховною Радою України щодо мирного врегулювання проблем відокремлення Криму від України.

Пресовий центр Чорноморської фльоти оприлюднив заяву, у якій сказано, що Чорноморська фльота не може стояти осторонь процесів, та ситуацій створених політиками.

Міністер закордонних справ Анатолій Зленко зустрівся з представниками дипломатичного корпусу в Україні та ознайомив їх із текстом заяви Міністерства Закордонних Справ України, надісланої до генерального секретаря ООН, голови Ради безпеки, голови НБСЕ, генерального секретаря НАТО, керівників інших міжнародних організацій та міністрів закордонних справ держав світу.

У заяві сказано, що рішення кримського парляменту веде до напруження міжетнічних відносин на півострові і становить безпосередню загрозу територіяльній цілісності України та мирові в реґіоні. МЗС України кваліфікує це як відверту спробу сепаратистських сил поставити під загрозу внутрі політичну стабільність в Україні, спровокувати конфлікт в українсько-російських відносинах. Все це становить загрозу також мирові в Европі. Тому, в разі дальшої ескаляції екстремістичних сил Криму, Україна має намір вжити всіх необхідних заходів для безумовного забезпечення цілісности держави, згідно з конституцією і міжнародними нормами.

Голова Компартії Криму Леонід Грач закликав кримських парляментаристів зупинитися і не допустити, щоб ухвалене рішення спровокувало військовий конфлікт. В оприлюдненій заяві ЦК Компартії Криму відновлення кримської конституції з 6-го травня 1992 року названо „таким, що не відповідає існуючому моментові і дозволяє нечистим на руку лідерам України, Криму та Росії розпалювати міжнаціональну ворожнечу і кривавий конфлікт". Л. Грач сказав на пресовій конференції, що кримська Компартія виступає за мир і міжнаціональну злагоду. Відновлення Верховною Радою Криму конституції 1992 року Грач назвав злочином.

В Симферопільському будинку офіцерів відбулася нарада керівників українських політичних і громадських організацій, які створили опозиційний парлямент Криму, котрий виступає за територіяльну цілісність України. В опозиційному парляменті плянується створити 98 місць за партійним принципом. До складу парляменту висунено депутатів від таких партій: УРП Криму, ДПУ, НРУ, кримського Товариства „Просвіта", Товариства Вчителів Криму, кримського відділу УНА, Громадянського конгресу, Товариства „Меморіял", кримсько-татарського національного руху. Наголошувалося, що новоутворений парлямент є багатонаціональним і підтримує державність України. Учасники наради ухвалили заяву, у якій сказано, що „Громадянська Рада Криму" є представницьким органом мешканців півострова, які вважають себе громадянами України і не визнають кримської самостійної державности. Меджліс кримсько-татарського народу також оприлюднив заяву, у якій підтримав цілісність українських кордонів і вхід Криму до складу України.

У п'ятницю на закритому вечірньому засіданні сесії Верховної Ради України виступили Президент України Леонід Кравчук, голова СБУ Євген Марчук, міністер внутрішніх справ Андрій Василишин, міністер закордонних справ Анатолій Зленко та міністер оборони Віталій Радецький. Вони висловили велике затурбовання ситуацією у Криму і готовість зробити

(Закінчення на стор. 3)

Казахстан просить американської допомоги у знищенні російських ракет

Москва. — Казахстан запросив американських спеціялістів демонтувати ракети, які підлягають знищенню згідно з міжнародними домовленнями. Цей факт викликав роздратування з боку російських військових, які вважають, що ракетні комплекси на території Казахстану належать Росії, і вона не погоджується, щоб у цю проблему „втручалася третя сторона". На думку генерал-полковника Алєксандра Волкова, одного з керівників російського військово-промислового комплексу, Казахстан порушує попередній договір про військове співробітництво з Росією, намагаючись унеможливити її програму знешкодження ядерних ракет у Казахстані і вивезення в Росію атомових боєголовок.

Тим часом російські інформаційні аґентства, покликуючись на казахські газети, повідомляють, нібито аж три американські фірми виявили готовість допомогти Казахстанові в демонтуванні ракет. Вони розраховують, що для цієї мети Конгрес виділить 75 міл. дол. У спеціяльних печах, збудованих на замовлення, спалюватиметься гептил — головний компонент ракетного палива. Плянується переважну частину ракет демонтувати на землі, а десять використати як ракетоносії. Провідні казахські газети написали про це відразу після візити президента Нурсултана Назарбаєва у З'єднаних Стейтах.

Тепер Росія пробує повернути справу так, нібито факт запрошення американських спеціялістів для знищення ядерних ракет у Казахстані суперечить інтересам не лише Росії, але усієї Співдружности Незалежних Держав.

У СВІТІ

ЕСТОНІЯ СТОЇТЬ на межі урядової кризи. Керівництво правлячої партії Ісамаа прийняло рішення рекомендувати урядові зрезиґнувати. Щоправда, проти цього рішення виступила парляментарна фракція партії, а також представники Партії національної незалежности і ліберальні демократи. Лідер фракції Ісамма Тійт Сінісаар заявив, що коли з'їзд партії, призначений на 11-те червня, обере іншого голову, то теперішній голова Март Ляар добровільно зрезиґнує зі становища прем'єр-міністра, щоб республіка могла якнайшвидше подолати внутрішню політичну кризу.

В ЧЕТВЕР, 19-ГО ТРАВНЯ, уряд Німеччини остаточно вирішив відмовитися від права власности на летунську компанію Люфтганза. До кінця цього року вклад держави в компанії зменшиться до 38 відсотків, решта акцій підуть на продаж в наступному році. Починаючи від 1990 року, Люфтганза зазнавала фінансових втрат, але вже в 1995 році вона має намір одержати дохід. У цьому сприятиме угода з компанією Амерікен Ейрлайнс щодо спільного гарантування квитків. Ця угода дозволить двом компаніям, німецькій і американській, створити найбільшу межу гарантування квитків у світі.

ЦИМИ ДНЯМИ в Душанбе, столиці Таджикістану, пограбовано бюро місії головного комишнера ООН в питаннях втікачів. Злодії вкрали сейф, в якому зберігалося понад 20,000 дол., 15 міл. рублів, а також комп'ютери і досіє працівників місії. Представник міністерства внутрішніх справ республіки відмовився подати більш докладну інформацію, покликавшись на секретний характер слідства.

В ЧЕТВЕР, 19-ГО ТРАВНЯ, троє озброєних грабіжників увірвалися в бюро обміну валюти на Фрунзенській набережній Москви і захопили трьох закладниць. Злочинці вимагали від влади 1 міл дол. і авто, готове до далекої дороги. Міліційну варту, що приїхала на місце, грабіжники зустріли вогнем а автоматів, убивши одного з міліціонерів. Відтак спеціяльна група, вишколена для боротьби з терористами, штурмувала будинок бюра броневиками і застосувала сльозоточивий газ. У висліді двоє злодіїв було вбито, а третього ранено і заарештовано.

МОСКОВСЬКА ГАЗЕТА „Россійскіє Вєсті" повідомляє про сенсацію минулого тижня: відбулася зустріч прем'єр-міністра Росії Віктора Черномирдіна з лідером Ліберально-Демократичної партії Владіміром Жириновським, який вимагав надання для членів своєї фракції в Державній думі міністерських течок. Покищо прем'єр нічого не запропонував В. Жириновському, бо течок для всіх бажаючих не вистачає, однак газета передбачає, що в найближчому майбутньому російський уряд очолять саме „жириновці".

МІНІСТЕР ОХОРОНИ здоров'я Грузії Автанділ Джорбенадзе повідомив, що в республіці зареєстровано 17,000 осіб, заражених вірусом сказу. Вони потребують негайного щеплення, але медичні установи не мають потрібних препаратів. Спеціялісти вважають, що захворювання людей спричинені великою кількістю безпритульних псів і котів, серед яких є багато скажених.

У БЕЛФАСТІ, адміністративному центрі Північної Ірляндії, бойовики підпільної юніоністської групи „Сили добровільців Олстеру" серед білого дня застрілили двох робітників-католиків, а третього тяжко поранили. Всі троє жертв не займалися політикою і не мали ніякого відношення до зіткнення між католиками і протестантами, котрі продовжуються в Північній Ірляндії вже 25 літ і від яких дотепер загинуло понад 3,000 осіб.

Вийшла нова книжка В. Ящуна

Піттсбурґ. — Під фірмою Товариства „Св. Софія" вийшла „Англо-українська антологія американської релігійної поезії" в доборі, перекладі і редакції проф. Василя Ящуна, лінгвіста, поета і перекладача.

В книжці є твори 30-ох американських поетів від XVII до XX століть, таких широко відомих, як Енн Бредстріт, Віллям Е. Ченнінґ, Кристофер Кренч, Ралф Емерсон, Олівер Голлмс, Джерард Гопкінс, Сидні Ленір, Генрі Лонґфеллов, Джеймс Ловелл, Едвин Маркем, С. Вір Мічелл, Едвин Робінсон, Джан Теб, Джан Віттієр, Елла Вилкакс і інші. Їх поезію пронизує віра в надприродну силу і її атрибути та віра в їх вартості в житті людини, народів і людства.

В передруках оригіналів збережено їх правопис. Імена й прізвища авторів в українських перекладах транскрибовано, по змозі, фонетично. Антологія призначена для студентів і широкого кола читачів. Книжка має тверду обкладинку, високоякісний папір, 223 сторінки друку. Її ціна з пересилкою 12 дол. Замовляти: Wasyl Jaszczun, 1415 N. Euclid Ave., Pittsburgh, Pa. 15206.

Фракція „Державність" незадоволена О. Морозом

Київ (УНІАР). — Тут 19-го травня на вечірньому засіданні сесії Верховної Ради України виникла парляментрана криза.

Депутати бльоку демократичних сил відмовилися від реєстрації. В такий спосіб вони протестували проти дій новообраного голови Верховної Ради України Олександра Мороза, який, виконуючи волю соціялістів і комуністів, відкинув пропозиції демократичного бльоку про рівноправне співробітництво, зокрема в питанні обрання першого заступника голови Верховної Ради. Демократи вважають, що Мороз став на шлях партійного диктату і тиску на парляментаристів, іґноруючи проголошений ним самим принцип консолідації усіх політичних сил парляменту задля згоди в суспільстві, виходу з кризи і поліпшення життя народу.

На вечірньому засіданні зареєструвалися 198 депутатів. Не зареєструвалися 117 депутатів, які подали про це письмові заяви з поясненням причин.

В оприлюдненій заяві демократичної фракції „Державність" сказано:

„Ми вимагаємо від голови Верховної Ради створення узгоджувальної комісії з представників усіх політичних сил для підготови спільних дій, спрямованих на подолання парляментарної кризи. Від оптимального варіянту обрання керівних органів Верховної Ради залежить і дальша конструктивна праця парляменту подолання економічної кризи, поліпшення життя народу. Сама тема політичної кризи в парляменті — не

(Закінчення на стор. 3)

В Україні

(З інформацій УНІАР))

КИЇВ. — Тут у приміщенні санаторії „Конча-Заспа" відбувся міжнародний семінар „Медія і вибори: досвід для політичної журналістики", організований Інститутом засобів масової інформації. Обговорено етичні та юридичні норми, організаційні умови діяльности засобів масової інформації. Участь взяли журналісти з України, Молдови, Росії та 12 західніх експертів. Мета семінару — підготувати рекомендації для висвітлення виборів Президента України та місцевих органів влади, виробити етичний кодекс журналістів і декларацію принципів політичної журналістики. Обговорено також програму співпраці між журналістами країн СНД та західніх держав.

КИЇВ. — Група українських школярів візьме участь у міжнародній олімпіяді з математики, яка відбудеться у липні в Гонг-Конґу. Серед шістьох українських учасників — чотири харків'яни.

В АМЕРИЦІ

ЗНАВЦІ ТВЕРДЯТЬ, що Уряд ЗСА не є спроможний розрахуватися зі свого виробництва плютонію, головного складника у виробництві ядерних боєголовок. До цього висновку вони дійшли після того, як секретар Департаменту енерґетики Гейзел О'Лірі, намагаючись вікрити ядерні комплекси країни для публічних оглядин, натрапила на внутрішню перешкоду свого департаменту підсумувати цифри про згадане виробництво. Ці знавці уважають, що урядова відповідальність за цю найбільш небезпечну речовину є дуже занедбана і треба дивуватися, що досі не трапилося якогось лиха.

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН у четвер, 19-го травня, на пресовій конференції в Білому домі найбільш чітко з'ясував кореспондентам, чому саме ЗСА допускають можливість вжиття війська в Гаїті у протилежності до застереження таких дій в інших місцях. Він найперше підкреслив близькість Гаїті до ЗСА, як також і небезпеку, що чимраз більше втікачів з Гаїті намагаються причалити до берегів ЗСА. Саме з цих причин він уважає, що його Уряд має обов'язок якнайшвидше домогтися нормалізації державного урядування в цій країні.

ВАШІНҐТОН І ГАНОЙ погодилися в принципі обмінятися дипломатами впродовж наступних трьох місяців, повідомив Лє Ван Бенґ, представник В'єтнаму до Організації Об'єднаних Націй на комерційній конференції у Вашінґтоні, де учасниками були також члени першої більшої офіційної делеґації з В'єтнаму від часу ліквідації президентом Биллом Клінтоном торговельного ембарґо 3-го лютого. Обидві сторони почали переговори зразу після припинення торговельного ембарґо. Одначе Вашінґтон повні дипломатичні стосунки узалежнює від співпраці Ганою у відшукуванні слідів пропавших без вістки американських вояків.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні:
(202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Смерть популярної жінки

Передчасна і несподівана для широкої публіки в ЗСА і в цілому світі смерть Джекелін Кеннеді-Онассіс викликала широке порушення і відгомін. Тут йдеться про людину, що вже від довгих років зійшла із політичної арени, а навіть із товариської скандалістики, яка була так голосна після її другого подружжя із грецьким мільйонером Онассісом. Як добре пригадуємо, це її подружжя викликало широке обурення американської публічної опінії, що уважала її ще тоді „публічною власністю", якій не можна зробити ніякого фальшивого рішення у приватному житті.

Але Дж. Кеннеді усвідомлювала, що значить бути в осередку зацікавлення широкої маси населення, а передусім преси, зокрема брукової, і тому спокійно відійшла зовсім у тінь, показуючись публічно лише в дуже рідких випадках родинних свят, не даючи ніяких інтерв'ю про своє життя і не пишучи про них споминів.

Може саме тому, тепер коли її забрала передчасна смерть Джекелін так широко і щиро публічно оплакують. „Найбільш популярна у світі жінка", „найкраща перша лейді", „ідеальна мама" — ось окреслення, які читаємо і чуємо з усіх усюдів і це не лише тут у ЗСА, але також у широкому світі.

Ім'я Джекелін Кеннеді безумовно відоме найширшому загалові і це принаймні двох ґенерацій. Хто із цієї — середньої не пам'ятає потрясаючих для цілих ЗСА листопадових днів 1963 року убивства президента на очах дружини і її гідної постави в часі похорону та заприсяження наслідника Джана Кеннеді — Линдона Джансона. Хто не пам'ятає як влучно ця молода 34-літня жінка зуміла схарактеризувати свого мужа як „Камельот" із відомої в тих часах музичної п'єси тієї ж назви, і ця назва стала загальнопопулярною.

Але що було саме причиною, що Дж. Кеннеді стала вже від молодих років так популярною і всупереч усім бурхливим та неприємним моментам свого життя, цю її популярність не перемогла навіть смерть? А може саме несподіваний кінець цієї американської „царівни із казки", був ще одним, хоча останнім атрибутом тієї популярности?

Історія знає багато гарних і негарних, але мудрих жінок, чи таких із зовсім спеціяльними прикметами — однак вони не здобули слави Дж. Кеннеді та, здається, ні одному з провідників держав не трапилося таке як президентові ЗСА, щоб заявити, що він є лише мужчиною, який асистував своїй жінці у офіційних відвідинах столиці Франції.

У чому лежав цей виїмковий чар цієї несміливої жінки, яка ціле життя боронила всіма силами свій приватний закуток і не хотіла висуватися у світло прожекторів? Що було причиною, що вона впродовж 30 років не дала ніякого інтерв'ю і завзято промовчувала про роки її першого і найбільш славного подружжя? Як інакше реаґують на славу інші люди, чоловіки чи жінки. Як інакше веде себе теперішня перша лейді, яка ввесь час і на кожному кроці показує своє зацікавлення політичними і бизнесовими справами діючого Президента.

Ось може і тут находимо найбільш промовисту відповідь на таку беззаперечну симпатію і популярність, що її має Дж. Кеннеді. Може при цілій рівноправності, що її жінки собі виробили у світі треба вміти затримати жіночу поставу у способі життя. Коли до цього можна ще додати жіночу красу — тоді все зрозуміло.

У Дж. Кеннеді найшли люди всі ці прикмети, хоча без уваги на дуже добре матеріяльне забезпечення працювала професійно як редактор книжок — отже не можна ніяк закинути, що вона обмежилася у своєму житті до славних німецьких трьох „К".

А може найважливіше у популярності і симпатіях цілого світу до Дж. Кеннеді було те, що вона була для тисячі звичайних людей „царівною з казки", яка дійсно жила? Тому й оплакують тепер її вони так щиро, бо з її відходом поховали ще одну казку, яка особливо потрібна в житті людей.

Микола Рябчук
Київ

ПРИВИД КОМУНІЗМУ НАД УКРАЇНОЮ?

I

Кілька останніх років стали, здається, для всіх східньоевропейських країн роками великих випробувань, і розчарувань. Важка спадщина комунізму — не лише в економіці, а й у людській психології, складність і незвичність здійснюваних реформ, а також відсутність сподіваної допомоги зі Заходу посприяли поверненню на політичну арену сил, які багато кому видавалися остаточно померлими. Йдеться передусім, зрозуміло, про комуністів, хоча й інші крайні, зорієнтовані на організації пролетаріяту теж заявили про себе на повен голос.

Перемога лівих у Польщі, Литві, Молдові, вражаючий успіх „червоно-коричневих" у Росії давали усі підстави передбачати подібний розвиток подій і в Україні, де економічна криза ще глибша, пролетаризування населення ще дужче, а середньої кляси, яка мала би стати опорою центристських партій, нема й близько.

Так воно, власне, й сталося. У двох турах парляментських виборів, що відбулися в Україні 27-го березня — 10-го квітня, було обрано 338 депутатів, з яких 86 — комуністи, 14 — соціялісти (Соціялістична Партія в Україні практично нічим не відрізняється від Комуністичної) і ще 18 — члени так званої Селянської Партії, що фактично є партією голів колгоспів та іншої аґрарної номенклятури.

Успіхи демократів значно скромніші: Рух здобув 20 мандатів, Українська Республіканська Партія — вісім, інші демократичні партії — по кілька мандатів. Три мандати на західній Україні здобули кандидати від праворадикальної Української Національної Асамблеї, відомої головним чином завдяки своїй воєнізованій організації молоді УНСО (Українська національна самооборона). Разом із п'ятьма депутатами від КУНу (Коґресу Українських Націоналістів) та ще двома членами Української Консервативної Республіканської Партії крайні праві матимуть у парляменті, правдоподібно, 10 місць — не надто багато, а все ж у п'ять (!) разів більше, ніж у парляменті попередньому.

Головною політичною силою у новому парляменті, однак, і надалі залишиться, скоріш за все, „партія влади" — неформальна, але добре організована фракція „безпартійних" — департизованих від 1991 року державних урядовців, працівників міністерств і відомств, керівників Рад різних рівнів, інших представників старої комуністичної номенклятури. За офіційними даними, до парляменту обрано 169 безпартійних, з-поміж яких певна кількість, очевидно, приєднається до комуністів і ще кілька десятків бльокуватиметься, правдоподібно, з демократами. „Партію влади" представлятиме, отже, 110-120 депутатів — тобто вона вже не матиме у новому парляменті тієї абсолютної більшости, що її вона мала у попередньому парляменті.

Це, здається, єдина суттєва зміна, яку принесли в український парлямент нові вибори. На відміну від демократів, які загалом зберегли свою соціяльну базу, свій електорат і своє депутатське представництво, дещо (але несуттєво), поступившись на Заході крайнім націоналістам, „партія влади" суттєво поступилася на Сході леґалізованим рік тому комуністам. І тепер перед нею постає досить складний і драматичний вибір: з ким бльокуватися для прийняття ефективних парляментських рішень?

Розпустивши в 1991 році Компартію і департизувавши державні органи „партія влади" запозичила в опозиції її ліберально-демократичну ідеологію, лишивши, проте, незмінною свою крипто-комуністичну суспільну практику: збереження неефективної колгоспно-февдальної системи і підтримку вкрай збиткових державних підприємств. Прикриваючись гаслами „демократії", „вільного ринку", „інтеграції у Европу", і водночас роблячи на практиці щось цілком протилежне, „партія влади" істотно дискредитувала ліберально-демократичні гасла, перебрані в опозиції, а відтак і саму опозицію, „винну", з погляду рядових людей, у сьогоднішній економічній руїні. Містифікацією суспільної свідомости, власне й зумовлений вражаючий успіх комуністів на недавніх виборах.

За всіма даними соціологічних опитувань, що їх проводили напередодні виборів різні організації, за комуністів збиралось голосувати від 4 до 5 відсотків виборців, і ще стільки ж — за соціялістів. Власне, свої 4 відсотки голосів соціялісти й отримали; так само з високою точністю було передбачено й здобутки інших партій — крім комуністів, які замість передбачених 5 відс. отримали аж цілих 25 відс. Вирішальну ролю тут, очевидно, відіграли виборці, які в усіх результатах соціологічних опитувань проходили за графом „важко повірити": не мало, не багато — 35 відс. населення. Принаймні половина з них, як виявилося, підтримала комуністів.

Усе це свідчить, на наш погляд, не так про глибоку відданість українського (власне, „малоросійського") обивателя комуністичній ідеології, як радше про його політичну індиферентність, схильність улягти хвилевим популістським віянням.

(Закінчення буде)

Валентина Моравецька

„Ніколи не думай, що вже кінець"

„Ніколи не думай, що вже кінець" — слова Анни Сірман. У неї — рак, отже, точки відліку минулого й майбутнього життя нині інші, ніж у тих, кого удар долі покищо минає...

Чекала важкої розмови, згаслого погляду, сліз, після чого душу довго ятритимуть жаль і якась невідома провина. Начебто й не завинила нічим таким особливим. Хіба що браком уваги, співчуття.

...Я помилялась.

Зустріла мене гарна, струнка жінка. Її очі, променисті, живі, просто вражали. Майнула думка: правду кажуть, що очі — то дзеркало душі.

Анні Сірман 44 роки, і останні 12 — страшна діягноза. Тричі поринала в безмірний розпач — палкі надії на цілковите одужання розсипалися попелом. Лікарі, як правило, дають таким пацієнтам п'ятилітній „випробувальний термін", а значить і сподівання — відстанню у п'ять років. Коли пощастить, хвороба може відійти.

Їй не щастило — недуга рака поверталася на кожному четвертому. Але щораз, тяжко виринаючи з прірви відчаю, Анна собі наказувала — жити! Щоб там не було — жити!

...Ми переговорили, мабуть, про все на світі — така Ганнуся, як ніжно кличуть її мама і друзі, легка, „комунікабельна" людина. За вікном, у зимовому садку, вже чувся передзвін крапель, наче сипали їх з тонкої кришталевої вази. Синій зернистий сніг під ялинами мережився сонячними стрічками.

Світло й тіні в садку. Світло й тіні в житті. Радість і сльози — все поряд на нашій толоці життя. Пригадую, в один з найгіркіших моїх днів, приятель говорив: „Горе нині в тебе 'гостює', а завтра, дивись, моя вже черга приймати. По колу біда ходить".

Втім, це знання про „біду по колу" зовсім мене не втішає. То тільки радість легко нашому серцю поділити з іншими. Але вгорі душа одна-єдина, самітня, хоч як і стараються інші помогти, розрадити...

Важко тобі? Боляче? — трудно розмикала я власні уста, наперед знаючи, що питати про це майже неможливо, теж саме, як цікавитись самопочуттям приреченого на страту. Але ...запитала.

„Я — окей", — у відповідь.

Та знаю, Що — важко, боляче. І ніколи, поки й жити, не звикнути до слова рак, якщо це стосується особисто тебе. І зачиняючись у ванній, щоб діти не бачили сліз, задихатися в розпачливому плачу, коли життя здається одним нескінченним горевісним днем.

Чи то правда, що цілу вічність назад були і в тебе радощі?...

Чи то правда, що білі птахи щастя, пролітаючи мимо, і для тебе зронили колись давно своє віще, та не вічне, перо?.. Чи ж було то все?..

На щасливі дні пам'ять така коротка, образи минувших радостей не скласти в альбом, як сімейні фотознімки.

* * *

О, лише б знати, що не назавжди...", шепотіла вмираюча від рака моя 32-літня сестра Аріс. „Невже ні неба, ні зірок земних, ні навіть пам'яті про минуле — вже не буде для мене? Чи тільки й того, що колись проростеш стеблом трави на власній могилі..."

Їй так не вистачало справжньої віри.

З питанням, на яке ще ніхто в цьому світі не дав відповіді, пішла моя Аріс і, можливо, що вже розгадала ту мовчазну таємницю... А життя іде далі, на 11 років я тепер старіша від моєї колись старшої сестри...

* * *

Віра підтримує Анну, дає душевний спокій. Плюс до цього — сильна воля, бо її любов, ніжність, турбота так потрібні дітям, мамі, чоловікові. — Роки з хворобою, — говорила Анна, — стали найповнішими з усіх прожитих літ. Відкрилось ясне розуміння, що життя, хоч і буває нестерпним — прекрасне. То безцінний дар, який вручено задармо. Може й донині неслися б десь поміж тисяч Галяктик атомом пилу.

Важко звикнути до болю і страждань, але хто впевнений, що ми тільки для щастя створені? Біль, сльози — теж життя, без них не той смак радости. Я навчилась бути іншою, залишаючись сама собою. Все, що раніше здавалося незначним, нині бачиться як під збільшуючим склом.

— Чи легко бути іншою?

— Тяжко, бо знаєш, твій годинник іде з інакшою швидкістю. Але не люблю, коли мене жаліють, висловлюють співчуття. Це послаблює.

— Що ж дає сили?

— Мій світлий ангел, моя крихітка Таня-Марія, що померла в 17 місяців. Ось тут вона завжди, на моєму правому плечі...

— Яким був ідеал щастя раніше, який — тепер?

— Діти. Довго їх не мали. Взяли з лікарні 11-денного хлопчика. Незабаром після того Господь поблагословив, народилась Таня-Марія. Потім друга доня. Синові вже — 11, доньці — сім, милі мої маленькі помічники.

(Закінчення на стор. 3)

Раїса Руденко

ЕНЕРҐЕТИЧНИЙ ГОЛОД БІЛЯ ВЕЛИКОЇ НАФТИ

I

Щорічні потреби України в нафті та природному ґазі у декілька разів перевищують власний нафтоґазовидобуток. За часів існування совєтської імперії цей дефіцит покривався за рахунок дешевої нафти Західнього Сибіру, але після розпаду СССР Росія дуже підняла ціну на нафту і Україна опинилася в надзвичайно скрутному становищі.

Під кінець жнив 1993 року Росія припинила постачати нафту, пригрозила перекрити і ґаз, якщо Україна не розплатиться за вже отримані енерґоносії. Потрібно було 100 мільйонів доларів, яких Україна не мала. На допомогу прийшла австрійсько-швайцарська фірма „Нордекс". Її президент, Григорій Лучанський, який свого часу еміґрував із СССР, запропонував керівникам України угоду, згідно з якою фірма „Нордекс" платить Росії 100 мільйонів доларів, а від України отримує на цю суму метал, олію, спирт, цукор. Завдяки цьому вдалося успішно зібрати урожай і пережити зиму. Але це дуже не сподобалося „старшому братові", чиї патріоти вже трубили, що Україна ось-ось приповзе на колінах до спільного союзу.

Фірма „Нордекс" з Росією почала співпрацювати набагато раніше, тому під час переговорів з українською стороною, у Міністерстві економіки Росії Лучанському натякнули, що угода „Нордексу" з Україною їм невигідна, а коли вона все ж відбулася у Лучанському запропонувала заробити на нафтовій комбінації з Росією 20 мільйонів долярів, але відмовитися від співпраці з Україною. Коли і це не подіяло, до Лучанського у Москві прийшли якісь люди і пригрозили опублікувати на нього „викривальні матеріяли", якщо він не заплатить кілька тисяч долярів. Справа в тому, що Лучанського за часів СССР арештували органи КҐБ в Латвії і засудили за „крадіжку в особливо великих розмірах". За таким звинуваченням в СССР, як правило, судили талановитих господарників, викорінюючи кожен паросток капіталізму. Лучанський знову відмовився, бо ніколи не приховував своєї судимости і не боявся. Тоді російські газети проти „Нордекса" і її президента розгорнули справжню війну. Серед опублікованих 66-ох „викривальних" матеріялів, за словами представників фірми „Нордекс", відповідають дійсності тільки два, тому фірма „Нордекс" подала скаргу до суду на газету „Комсомольская правда", у якій ці наклепи були надруковані. Тим часом Лучанський пообіцяв, що і надалі допомагатиме Україні і Казахстанові в постачанні нафти і ґазу. Крім того, фірма „Нордекс" має намір відкрити в кожній області України свої крамниці та автозаправочні станції. Пропонує на вигідних умовах продавати конкурентноспроможну продукцію України, як наприклад, траулери, танкери, літаки, інші товари. Фірма бачить в Україні високий економічний і промисловий потенціял і не боїться вкласти свій капітал в українську економіку.

У Києві я відвідала Інститут геології, щоб довідатись, які перспективи є в Україні на видобуток енерґоносіїв, тобто нафти і ґазу. Моїм співрозмовником був доктор геологомінералогічних наук, завідуючий відділом геології і генези нафтових і ґазових родовищ Владилен Краюшкін.

„Чи можна різко збільшити видобуток нафти і ґазу на території України, якщо сконцентрувати на цьому всі сили?" — З цим питанням я звернулася до науковця. Краюшкін відповів, що відкриті колись великі родовища нафти і ґазу в Україні майже вичерпані, розробка дрібних скупчень нафти і ґазу справі не зарадить, а нові перспективні родовища залягають переважно на глибинах 5—7 кілометрів і також є не дуже великі. І все ж це не глухий кут, вважає доктор геолого-мінералогічних наук В. Краюшкін: „Вихід є. До того ж він добре обґрунтований неологічно, технічно досяжний і обіцяє бути високоприбутковим. Це розвідка та промислова розробка нетрадиційних нафтоґазоносних об'єктів — глибинних зон кристалічної земної кори на суходолі України і зон ґазогідратоутворення (ЗҐУ) у підводних надрах Чорного моря, де утворюються глибинно-розломні та ударно-метеоритні зони розущільнення на певних ділянках верхньої частини земної кори".

(Закінчення буде)

Петро Грицак

SUPERIOREM NON RECOGNOSCENTES

I

Ще у XVII столітті виникнуло поняття незалежних держав як таких, що не признає вищости жадних інших держав, по латині „Superiorem non recognoscentes". Ту фразу варто прикласти до теперішнього становища української мови відносно інших мов сьогоднішних культурних народів, раз назавжди відкидаючи всяке „старшобратство". Усупереч імпозантній чисельності українського народу та давности нашої культури, вороги України та українського народу сторіччями жонґлювали саме статусом її мови у формі певних, необґрунтованих, емоційних декляраций: наприклад, української мови взагалі нема, а навіть як вона є, то це є мова „мужиків", пастухів, є ознакою некультурности та браку виховання, і т. д. Тут є цікаво проаналізувати деякі актуальні тепер аспекти статусу української мови, які виринають у зв'язку із приходом самостійности, знайшовшися вкінці „у народів вольних колі", як передбачив І. Франко у пролозі до „Мойсея".

Старинні греки називали всіх своїх негрецькомовних сусідів „варварами", в дуже неґативному понятті того слова, як таких, що властиво не знають правдивої мови. Греки, хоч не мали ніколи однієї спільної держави, мали зате дуже сильне почування мовної та культурної спільноти, яка їх перетримала через більше як 3,000 років як один народ, до сьогоднішніх часів. Більш як тисячоліття історія українського народу тут представляє певну паралелю. Утративши державну незалежність при кінці XIV століття у Галичині, а остаточно яких двісті літ пізніше на інших землях, український (ориґінально „руський") народ утворив, може підсвідомо, свою власну „державу духа" в ділянці окремої української мови та ориґінальної народної культури. Тих атрибутів жадні зусилля окупантів не були всилі цілком зневтралізувати. Століттями трудилися поляки для „знищення Руси", а якого півстоліття большевики над „злиттям націй", а тим часом самостійна Україна відродилася, як Фенікс, з державною українською мовою. Цікаво, що тут ідея державної української мови навіть формально випередила проголошення самостійности. Та як до того прийшло?

Паралельно із розговірною українською мовою, існувала також мова книжна, з великою домішкою церковно-слов'янських слів. Тією якраз мовою були писані книги, які часто експортувалися на Московщину, переходячи притому першу свого роду „цензуру". Цікавим є, що саме перші систематичні утиски (тодішньої) української мови почалися якраз за царя Петра І-го, коли ще українські культурні впливи на Московщину були дуже сильними. Того роду потягнення евентуально, з початком XIX століття цілком витиснули зі загального ужитку українську книжну мову (звану офіціяльно „малоросійськім штатскім язиком"), та довели до входу на сцену розговірної української мови. Це дало остаточно поштовх до створення модерної української літератури, на превеликий жаль та розчарування петербурзьких бюрократів та інших недругів українського народу. Формально все те почалося від видрукування „Енеїди" І. Котляревського 1798 року. Тоді модний, літературний напрям романтизму дуже також причинився до дальшого розвитку української літератури, та рівночасно, до створення теперішньої української літературної мови. Як відомо, ожилена літературна діяльність та зацікавлення власною історією й народною творчістю (фольклором), зв'язані з романтизмом, довели евентуально до відродження цілого ряду підкорених народів (наприклад, чехів) та до інстинктивного, часто навіть не політичного, етніцизму чи націоналізму. Після „Весни народів", 1848 року романтизм переміняється поволі в натуралізм, а націоналізм як свого роду реакція на існуючий розподіл сил, досить часто в шовінізм.

Український літературний рух та посередньо, українська літературна мова, тому стають предметом безпосередньої атаки, так від російського уряду (розгром Кирило-Методіївського Братства), як і від російських „лібералів" (антиукраїнська літературно-критична діяльність самого Бєлінського), як і поляків. Тут тому цілком логічно слідує Валуївський указ з 1863 року та Емський указ із 1876 року від самого „царя-визволителя", Александра II. Квітесенцією тих потягнень було те, тепер славне ствердження, що української мови „не було, нема, і не може бути", це діялект одного великого „руского язика". Атаки на українську мову (офіціяльно трактовану як „польська інтрига) були скритими (Емський указ ніколи не був ані опублікований ані відкликаний), та опиралися на доносах таких характерів як Юзефович та галицьких москвофілів. У той сам час, почалася також систематична, підсичувана царськими таємними фондами, кампанія у Галичині, взагалі проти вживання української мови в суспільному житті. Мабуть, найбільше характеристичним для тих часів є еляборат „Как в адін час научітса малоросіяніну гаваріть па рускі". Як епігони тих часів, ще у 30-их роках виходять на Закарпатті та Галичині, газети писані дивовижним „язичієм", тобто мішаниною місцевої української, російської та церковно-слов'янської мови.

Продовження буде.

ПРОСИМО СПРАВИТИ

В оголошенні реченців пластових таборів на літо 1994 р., яке появилося у числі 92 „Свободи" з датою 17-го травня в адресі зголошень на табори на „Вовчій Тропі" подано неправильне число дому Р. Мілянича.

МАЄ БУТИ 59.

Ювілей Товариства „Св. Софія"

„Служіння Церкві і народові"—так називалась конференція, присвячена 20-літньому ювілеєві Релігійного Товариства Українців-Католиків у ЗСА „Св. Софія", що відбулась 16-го квітня в університеті Ля Салл у Філядельфії.

Конференція розпочалася молитвою, яку прочитав отець митрат д-р Іван Біланич, парох церкви Христа Царя у Філядельфії. Присутніх біля 100 осіб привітав проф. Данієл Бирк, президент-емерит Ля Салл університету. Вкінці слово взяв доктор Леонід Рудницький, який і провадив конференцію.

Першу доповідь „Духова спадщина Патріярха Йосифа Сліпого і 'Свята Софія' " виголосила голова Товариства д-р Романа Навроцька. Вона нагадала присутнім, який величезний внесок зробив Патріярх в життя української еміграції. „Вже сам його приїзд поставив нас, українців, на карту світу. Вся світова преса заговорила про Митрополита, Голову Української Католицької Церкви, про його моральний вклад на жертівник страждань за віру і за єдність Церкви".

Патріярх був свого роду етнархом, людиною, що промовляла до різних власть імущих цього світу — королів, президентів, прем'єрів у всіх країнах, де жили українці. Він поставив українську проблематику на державницькому рівні і тим самим став предтечею епохальних змін нашого часу.

Говорячи про почин Патріярха, доповідачка назвала чи не найбільшим і найдраматичнішим з них видвигнення ідеї Києво-Галицького Патріярхату, яка сколихнула цілу українську діяспору, створивши патріярхальний рух, який діє і до сьогодні. Потреба забезпечення патріярших надбань та інституцій спонукала його заснувати Релігійне Товариство Українців-Католиків „Св. Софія", якому поручив створити фінансову базу — Постійний Патріярший Фонд. Це Товариство у ЗСА та інших країнах, де є українські поселення, працює згідно зі словами Патріярха, „в дусі спільної великої цілі, єдности і добра нашої Церкви і народу та в дусі наших великих відповідальностей".

Львівський архітект Андрій Рудницький докладніше розповів про створення музею-садиби Патріярха Йосифа Сліпого, проєктування якого тепер триває, а також про створення осередку Товариства „Св. Софії" у Львові та відбудову Янівського цвинтаря, де поховані герої УГА. Відповідаючи на запитання присутніх, він розповів про долю багатьох інших пам'яток Львівщини, поділився своїми думками про ряд проблем, які стоять перед сучасними українськими архітектами. „Ми можемо говорити тільки про становлення української архітектури, — сказав він, — бо за інерцією українська архітектура залишається все ще совєтською з усіма її негативними сторонами; тепер іде пошук „виходів" у нові поля діяльности, які раніше були недоступними. Усе це освоюватимуть архітекти молодого покоління, студенти Львівської Політехніки, яких посилаємо тепер учитися за кордон — у Рим, Відень, Краків".

Генерал Володимир Мулява зробив виклад на тему: „Національне виховання в Збройних Силах України", в якому зупинився на загальному процесі здійснення концепцій мирного перетворення військових формувань колишньої Совєтської армії на території України у Збройні Сили України, зміни їх національного складу. Тепер, сказав В. Мулява , понад 90 відс. рядового й біля 55 відс. офіцерського складу української армії — українці.

Відповідаючи на запитання щодо ставлення до розташування на теренах України чужоземних військових формувань, ген. Мулява відповів, що на його думку жоден вояк чи старшина, що не присягнув на вірність народові України, на території цієї держави служити не може.

Під час обіду доповідав колишній Президент УНР в екзилі Микола Плав'юк. Він подав у своєму виступі коротку аналізу виборів до українського парляменту й спробував прогнозувати дальший розвиток політичних подій в Україні.

Письменник Роман Іваничук говорив про літературу та релігію в боротьбі за національну свідомість українця. Доповідач ствердив, що немало народів, котрі вже стояли на межі зникнення їх історичної пам'яті, культури, мови, були збережені своєю літературою. Загрожений османською імперією грецький народ народив для свого порятунку поета Рігаса Фереоса, в онімечену Чехію приходять Павло Шафарик, Ян Коллар, Вацлав Ганка. Україна ж розбуджена Тарасом Шевченком та Маркіяном Шашкевичем пройшла чи не найтяжчий шлях до свого воскресіння і ще сьогодні важко торує стежки до повної національної ідентичности і духовного самовизначення.

Без політизації літератури, вважає Р. Іваничук, ми не вижили б як нація. Українські письменники протягом століть штурмували свій власний народ і таки перемогли його — пробили міцний панцир підневільної сплячки.

Доба шестидесятників розшматувала мерву рабської покори й розбудила національну свідомість українців у найтяжчі часи сусловської реакції. З рук шестидесятників пішли справжні революційні зрушення. Іван Дзюба пише важливий трактат „Інтернаціоналізм чи русифікація", а через десять років на IX з'їзді письменників звучить промова Івана Драча, яка відлунилася створенням Культурологічного Товариства у Києві, Товариства „Лева" й Товариства Української Мови у Львові і врешті Руху.

Говорячи про релігію, яка своєю відвічною силою, штучно стримуваною імперськими бар'єрами, так навально вривається в сучасне українське життя Р. Іваничук сказав: „Народ, який вийшов з неволі, повинен зазнати духовної покути, очиститися на шляху до Храму. Ми повинні усвідомити грішність рабства, бо неусвідомлений раб залишається ним на волі, і тільки в такий спосіб позбутися рабського тавра. В цьому нам може допомогти християнська віра... Християнська релігія разом з культурою здатна відродити свідомість українця, тільки б не дати їй ослабнути в сектантстві та міжконфесійних чварах"

Прелегенти відповіли на численні запитання присутніх.

У залі, де проходив форум, була виставка книжок київського Видавництва „Веселка". Його представники — директор Ярема Гоян та головний редактор Василь Василашко привітали зібрання з ювілеєм, вручивши голові товариства кілька книг, які щойно побачили світ у видавництві.

Врочистості, присвячені 20-ій річниці „Св. Софії", відбулися також у Балтиморі та Баффало. Надзвичайно імпозантними були святкування в Баффало, де їх влаштував Відділ Українського Патріярхального Товариства під проводом Оксани Бережницької. Там у суботу, 23-го квітня в залі парафії св. Івана Хрестителя пройшов урочистий вечір, у якому окрім д-р Р. Навроцької та згаданих гостей з України взяв також участь представник Торонтонського Владики Ізидора Борецького о. Петро Стецюк. У своєму виступі він підкреслив вагомість діяльности Патріярха Йосифа та Товариства „Св. Софія" для України та Церкви. Вечір розпочався й скінчився молитвою, яку прочитали о. декан Дмитро Лаптута і о. Мар'ян Процик. Провадив програмою вечора д-р Андрій Дякун.

Запрошені гості з України — А. Рудницький, Р. Іваничук і В. Мулява відвідали також Вашінгтон, де зустрілися з представниками американського Уряду та амбасадором України у ЗСА Олегом Білорусом. Ген. В. Мулява мав зустріч з командирами американської армії та представниками організацій українських ветеранів в Америці.

Олексій Опанасюк

Фракція...

(Закінчення зі стор. 1)

примха певної частини депутатів, а наслідок вимушеної боротьби за прийняття справедливих рішень".

Заяву підписали: голова фракції „Державність", академік Михайло Павловський, заступник голови Павло Мовчан і координатор Микола Поровський.

Всеукраїнське Об'єднання Солідарности Трудівників (ВОСТ) в оприлюдненій заяві зазначає, що „залицяння до комуністичної більшости з метою отримання посад депутатами-демократами є нічим іншим, як обманом народу", тому ВОСТ закликає демократів „відкинути власні амбіції та амбіції своїх політичних організацій і утворити депутатську групу з міцною дисципліною, яка могла б протистояти комуністичній більшості.

Лідер Руху Вячеслав Чорновіл закликав створити опозиційний демократичний бльок у парляменті й заявив, що фракція Руху „співпрацюватиме з тими групами, які увійдуть до пропонованого демократичного бльоку, так само, як і з іншими депутатськими групами з метою формування некомуністичної більшости".

Між Україною...

(Закінчення зі стор. 1)

все для захисту територіяльної цілісности української держави. Після того депутати 208 голосами ухвалили запропонований Президентом Кравчуком текст постанови про зупинення дії рішення кримського парляменту щодо відновлення конституції з 6-го травня 1992 року. Кримському парляментові у згаданій постанові рекомендовано протягом 10 днів узгіднити кримську конституцію з конституцією України.

В суботу кримський парлямент відкинув рішення Верховної Ради України та ухвалив нову резолюцію про незалежність Криму. Однак президент Л. Кравчук в суботу вечором знову скасував це рішення парляментаристів Криму.

Московська телевізійна програма новин повідомила, що президент Росії Боріс Єльцин у розмові з Леонідом Кравчуком попередив, щоб жодних силових дій з боку України не було, а міністер оборони Росії Павел Грачов наказав „подавлять і прєсекать" будь-які дії проти Чорноморської фльоти. Тим часом група невідомих озброєних людей у п'ятницю здійснила спробу захопити командний пункт з'єднаних військ протиповітряної оборони України у Севастополі. Але зорганізована охорона та рішучі дії військовиків Збройних Сил України перешкодили цьому намірові.

Асистент кримського президента Міхаїл Лопатін поцікавився в командуючого протиповітряної оборони що робитимуть українські війська в разі несанкціонованої появи над Кримом літаків іншої держави. Командуючий ППО відповів, що українські війська застосують необхідної сили згідно з положенням про порушення державних кордонів. Начальник штабу Міністерства Оборони України генерал-лейтенант Лев Гнатенко сказав, що військово-технічне обладнання Збройних Сил України цілком готове до оборони територіяльної цілісности України.

„Ніколи"...

(Закінчення зі стор. 2)

— Що є щастям, питаєш? Для мене — це усмішка на устах сонної дитини, тоді, кажуть, їх навідують ангели. І сонце, щоб світило в їх долі...

Вчені запевняють: ще в цьому столітті буде винайдено вакцину проти рака, як колись проти чуми, віспи, туберкульози. Анна Сірман добровільно пройшла курс лікування експериментальним препаратом, який в майбутньому, при позитивних результатах вводитиметься дітям при народженні. „Хоч цим зможу комусь допомогти" — говорила вона.

Запитую, чи відвідує вона харитативні групи?

— Це не для мене. Взагалі, співчуття здатне на мінімум, якщо не є діяльним. Мені, наприклад, не легше від того, що в Жаклін Кеннеді був теж рак. Тільки в собі самому мусиш знайти ті крила, що не дадуть розбитися в пустелі самотнього відчаю.

• • •

Анна Сірман добре знана в Едмонтоні. Вона і тепер активний член Ліги Українських Католицьких Жінок Канади. І я пригадую, як вона професійно вела одну із сесій Конґресу ЛУКЖК, що відбувався в листопаді минулого року. Завдяки праці А. Сірман та її однодумців і катедра св. Йосафата має сьогодні чудовий дошкільний двомовний садочок.

Зустрічаючи в житті тих, у кого невидима далечінь ближча від твоєї до тої тиші, де стануть чутними звуки власної душі, починаєш усвідомлювати й свій ліміт.

Але слідом за Анною повторю — ніколи не думай, що це кінець. Господь не залишає тих, кому посилає випробовування.

І якщо гинуть жадані мрії -сподівання й не все в житті так, як хотілось, — то це означає лише, що Всевишній готує для тебе щось краще...

Семінари в Школі Кобзарського Мистецтва

Кажуть, що з весною все оживає. „Віджили" і всі відділи Школи Кобзарського Мистецтва: Ню Йорку, Йонкерсу і Юніондейлу, 25-27-го березня відбулись короткі курси гри на бандурі, які проводив для початківців і заавансованих бандуристів Юліян Китастий, довголітній музичний директор нашої школи, відомий бандурист-інструктор, директор літніх таборів капелі ім. Т. Шевченка в Емлентоні, соліст-бандурист, який об'їхав всі осередки України, Канади та країн Південної Америки: Бразилію, Аргентину, Парагвай. Ми зовсім сміло можемо сказати, що в особі Юліяна Китастого нема йому рівних.

Зокрема, його довголітня праця з наймолодшими на маленьких „полтавках", які, до речі, він започаткував, бо це була його ідея, принесла йому великий розголос в цілому кобзарському світі.

Курс навчання на бандурі почав він у п'ятницю, 26-го березня, найперше з членами „Гомону Степів" й іншими заавансованими бандуристами. Навчання відбулося в Українському Музичному Інституті. Крім технічних вправ, які мали намір удосконалити саму техніку, всі мали нагоду вправляти сольові речі.

На другий день Юліян поїхав до Йонкерсу, щоб там провести курс з молодшими бандуристами СУМ, які мають досить велику групу. Курс відбувся в церковній залі св. Михайла. Оля Фриз, яка там є вчителькою гри на бандурі, асистувала Юліянові, працюючи з 14-ма студентами віком від 7 до 11 років. Юліян демонстрував там засадничі вправи, найбільше на „бейбі полтавках". Тим, хто мав малі бандури, — це все дуже сподобалося. На кінець сам Юліян заграв декілька пісень, щоб показати правдиве мистецтво гри на бандурі.

На закінчення курсу, в неділю, 27-го березня, він мав ще один семінар для середнього рівня в Українському Інституті.

Всі учасники курсів полюбили ті заняття і постановили на майбутнє мати їх частіше. В останній групі були студенти з Юніондейлу.

Микола Чорний-Досінчук

Бандуристи ансамблю „Гомін Степів", Перший зліва — Юліян Китастий.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що в четвер 19-го травня 1994 р. по тяжкій недузі на 75-му році життя відійшла у Вічність наша дорога МАМА

бл. п.

ГАЛИНА ТИМОЧКО з дому КОЛОДУБ

Залишені у смутку:
син — д-р ЮРІЙ
дочки — ОРИСЯ і
— НАТАЛКА
зять — інж. ІВАН ЧЕРЕШНЯ
племінниці — ЛІЗА ДУБЧАК з родиною
— ХРИСТИНА ПАТРИЧ з родиною
та родина в Україні.

Похована в місті Рочестер, Н. Й. на цвинтарі Рівер Сайд.

Замість квітів просимо складати пожертви на ФОНД ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ

Вічна їй пам'ять!

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСК Ню Йорк — Сілвер Лейк „Арізона" — 2:1

У неділю, 17-го квітня, обидві дружини УСК відбули поїзду до Сілвер Лейк, де в іграх за чемпіонати своїх груп II дивізії Космополітальної Ліги Ню Йорк зустрінули місцевих футболістів клюбу „Арізона". В передзмагу резервова дружина УСК, лідер своєї групи, перемогла резервістів „Арізони" високим вислідом — 6:1. Перша дружина УСК, що в показнику табелі ігор займає одне із трьох перших місць, вдало закінчила свою поїздку, здобувши перемогу вислідом 2:1.

До перерви господарі вели 1:0, хоч в грі переважала наша дружина. Після відпочинку футболісти УСК перебрали ініціятиву, завдяки якій наш напад створив ряд гарних позицій для здобуття голів. Дві з цих нагод вдало використав новий центровий напасник Розафійо, який встановив вислід змагань 2:1.

Крім цих здобутих двох точок на зеленому грищі, наша дружина здобула також дві точки при „зеленому столику" за раніше відбуту зустріч з клюбом Юніон Лянцерс, яку опротестував провід футбольної ланки УСК до Арбітражного Комітету Футбольної Федерації стейту Ню Йорк.

Склад дружини УСК: Макс, Бані, Раміро, Плісак, Дунов, Ясіне, Назлії, С. Коваленко, Люсіо, Гупало, Фаділ, Макі, Каревич, Брасяк, Розафійо, Лусович, Чікіньо. Провідник і тренер Степан Коваленко.

УСВТ „Ч. Січ" — Сервілл ЮНД — 0:0

Свої чергові змагання за чемпіонат вищої дивізії Ґарден Стейт Ліґи, що відбулися в неділю, 24-го квітня, на площі Фарчерс Гров, Юніон, перша дружина „Ч. Січі", співлідер дивізії, закінчила „сухим" вислідом 0:0. Звітова зустріч пройшла в повільнішому, як звичайно темпі, на що, мабуть, вплинула гаряча погода — понад 80 степенів. Гра проходила рівнорядно, в якій, проте, гості зуміли створити декілька критичних ситуацій під воротами „Ч. Січі", що їх кількакратно в останній секунді рятували оборонці господарів. „Січовики" в свою чергу провели декілька швидких акцій в напрямі воріт гостей, однак чолові снайпери нашого нападу не зуміли успішно використати свої можливості. Вислід 0:0 треба уважати за щасливий для нашої дружини.

Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Науменко, Кохановський, Греб, Надяних, Борецький, Десросір, Ярошевич, Сергіїв, М. Прайс, П. Паливода, Рівера, Торенс. Провідник і тренер Михайло Паливода.

УСВТ „Ч. Січ" (юнаки — 18) — Рамапо-СК (юнаки — 18) — 1:1

Здобувши чергову точку, юнаки „Ч. Січі" затримали свою позицію в показнику табелі ігор співлідера. Склад дружини: Маґер, Вислоцький, Д. Колодій, Брожина, Нівес, Мандзій, Макена, Ланге-Вацлавський, Лопез, Савриш, Х. Малічишин, М. Малічишин, Пулео, Бріско. Провідник Олег Колодій, тренер Ігор Чупенко.

УСВТ „Ч. Січ" (юнаки — 15) — Алендейлс (юнаки — 15) — 2:0

УСВТ „Ч. Січ" (юнаки — 15) — Кларкставн (юнаки — 15) — 2:2

У п'ятницю, 22-го квітня, молодші юнаки „Ч. Січі" відбули залеглі змагання з однолітками „Алендейл", з якими здобули обидві точки. В неділю, 24-го квітня, закінчили ремісом 2:2 з однолітками клюбу „Клярвставн". Як і їх старші друзі, в показнику табелі ігор своєї дивізії в футбольній лізі Норден Кавнті юні „січовики" займають друге місце.

Склад дружини: Бавер, Гатавий, Нівес, Олесницький, Панас, Раковський, Савриш, Санфорд, Фрейзер, С. Колодій, Головінський, Керол-Вакалюк. Провідники: Анна і Стефан Панаси, тренер Ігор Чупенко.

УСВТ „Ч. Січ" — „Кікерс" Трентон — 1:3

УСВТ „Ч. Січ" — Оранджі „Кікерс" — 2:1

У п'ятницю увечорі, 29 квітня, футболісти „Ч. Січі" відбули залеглі змагання за чемпіонат вищої дивізії Ґарден Стейт Ліґи в Трентоні, де зазнали поразки вислідом 1:3. Основною причиною поразки була контузія воротаря М. Хамуляка, який вивихнув пальця на руці і був змушений зійти з площі змагань. А до того часу вислід був 1:1. Після перерви німецькі футболісти використали ту обставину, що обов'язок воротаря виконував оборонець Віктор Науменко, який старався, але не зміг впоратися з воротарською справою. Єдиного ґоля для нашої дружини здобув Петро Борецький.

В неділю, 1-го травня, „січовики" перемогли клюб гаїтян „Кікерс" вислідом 2:1. Переможні ґолі для „Ч. Січі" здобули Гриць Сергіїв і Петро Борецький.

Після цих змагань „Ч. Січ" займає в показнику табелі ігор друге місце.

Склад „Ч. Січі": Хамуляк, Науменко, Кохановський, П. Паливода, Десросір, М. Прайс, Борецький, Ярошевич, Сергіїв, Ґреб, Надяних, Рамірез. Провідник і тренер Михайло Паливода.

(от)

УСК Ню Йорк — „Ґотчі" СК — 0:4

УСК Ню Йорк — Манг. „Кікерс" — 1:3

В чергових двох змаганнях за чемпіонат II дивізії Космополітальної Ліги перша дружина УСК зазнала дві поразки, які відбулися 28-го квітня і 1-го травня ц. р. В зустрічі з німецьким клюбом „Ґотчі" наші футболісти, незвичні до слабого електричного освітлення, виглядали згублені, завдяки чому господарі перейняли ініціятиву і цілком надавали тон в грі.

У зустрічі з клюбом Мангетен „Кікерс" гра в більшості була рівнорядною і до перерви вислід був 0:0. Після відпочинку Ферарі здобув з карного стрілу ведення для УСК 1:0, але в дальшому ході змагань суперники зуміли використати свої можливості і здобули три ґолі. Інша річ, у складі УСК бракувало кількох чільних змагунів, що святкували Великдень.

С. К.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

Українські гімнасти мають нове обладнання

Національний Олімпійський Комітет України і Федерація спортової гімнастики купили нове гімнастичне обладнання німецької фірми „Мітуфа" вартістю 120,000 дол. Цей закуп здійснено завдяки фінансовій допомозі недавно створених допоміжних комітетів у ЗСА і Канаді, і спільного комітету в Ню Йорку, в складі якого були представники УСЦАК, УКК, УКРади, УСК, УСВТ „Ч. Січі", Пласту, СУМ-А, УНДому в Ню Йорку й ін. Саме цей комітет покрив майже половину коштів згаданої суми. З нагоди оглядин новонабутого обладнання представники НОК України відзначили, що нав'язані дружні відносини з УСЦАК й іншими організаціями в діяспорі не вперше дали такий чудовий результат. Вони ще раз згадали при цьому, що УСЦАК фінансував перелет збірної України на зимову Олімпіяду, виділивши для них добові витрати, а також фінансував знімання з виступів українських спортовців на фільмову стрічку. (Копії тієї обіцяної НОК України стрічки УСЦАК ще не одержав). Оглядини нового гімнастичного обладнання відбулися напередодні виїзду збірної гімнастики на світові змагання до Брісбену, Австралія. Між іншим, на Олімпійську базу в Кончі-Заспі прибули такі визначні гості, як амбасадор Канади в Україні Франсуа Антуан Матіс, керівники НОК України, Міністерства молоді і спорту, Федерації спортової гімнастики, гості з української діяспори, журналісти.

З нагоди цих оглядин виступила заслужена тренерка гімнастики Людмила Турищева, яка, між іншим, сказала: „Чекати високих результатів від наших спортсменів, якщо б вони продовжували тренуватися на старих обладнаннях, було вже просто неможливо". Далі Турищева назвала склад збірної України, що мала відлетіти до Австралії: Г. Місютин, І. Коробчинський, Р. Шаріпов, Ю. Єрмаков, В. Шаменко і В. Маринич. В жіночій групі: Т. Лисенко, Л. Підкопаєва, І. Булахова, О. Книжник. На запитання журналістів, де поділася олімпійська зірка Тетяна Гуцу, Турищева пояснила: „Спортсменка не винесла випробування славою, грішми... Тривалий час Тетяна не тренувалася й не зуміла підготовитися до чемпіонату світу як слід, не побудувала свою програму з урахуванням нових правил..."

У Львові розглянули підсумки виступів львівських спортовців у Ліллєгаммері

У Львівській мерії на нарадах відзначено виступи Львівських лещатарок О. Логінової і Х. Підгрушної, хоча в їхній підготові до Олімпіяди було чимало перешкод, особливо організаційного пляну. На жаль, підкреслили місцеві спортові діячі, таке повторюється й при підготові олімпійців-96. Передусім бракує коштів для поїздок на міжнародні змагання. Де ж тоді набирати досвіду? Ніяк не вирішуються й побутові питання спортсменів. Як тут не згадати, що саме з тієї причини лещатарка С. Гладишева виїхала зі Львова до Підмосков'я, де відразу була забезпечена мешканням. Наслідок — С. Гладишева здобула в Ліллєгаммері срібну медалю для Росії, хоч на її підготову Україна витратила величезні кошти. Висловлено теж критичні слова про спортові споруди, що є визнані центрами олімпійської підготови. Вони не відповідають вимогам сьогодення. Що ж говорити вже про інші проблеми?

Для того щоб хоч якось зрушити з місця, вирішили створити робочу групу, яку очолили перший заступник представника президента України в Львівській області Ю. Зима та посадник міста Львова В. Шпіцер. Їхні заступники: В. Зубрицький (голова спорткомітету области), В. Мельник (голова міського Комітету) та М. Герцик (ректор інституту фізичної культури). Обговорили й питання спонзорства великих львівських підприємств для членів збірної України. Очікують, що при підготові до Олімпіяди нададуть допомогу спортсменам і комерційні структури, ділові люди Львівщини. На запит журналіста В. Михайлова: „Як зустріли підсумки цієї наради львівські бизнесмени?", президент міжнародної Східньоевропейської товарно-фондової біржі Ю. Сорочика відповів: „Важливо, аби рішення, які були прийняті, не залишилися на папері. Ми вже не перший рік активно підтримуємо спортсменів з клюбу „Л. проф". Чому саме їх? Бо переконалися, що і директор клюбу С. Янчишин і тренери добре знають, чого хочуть. Мета у них: підготувати трьох боксерів, які представлятимуть Україну на Олімпіяді. Втім, допомагаємо не тільки атлетам з клюбу „Л. проф". Недавно відрядили на міжнародний турнір до Німеччини борця О. Куспіша. Ділові люди своє вагоме слово обов'язково скажуть..."

Подав **О. Твардовський**

НАЙНОВІША СТАТИСТИКА оприлюднена Бюром перепису населення вказує, що стейт Ню Йорк знаходиться тепер на третьому місці щодо кількости населення. Досі тільки Каліфорнія перевищувала кількістю населення Ню Йорк, а тепер також і Тексас. Губернатор стейту Маріо Квомо на таку вістку відповів, що населення нюйоркського стейту завжди є неправильно підраховане Бюром перепису населення. Нюйоркський стейт щодо кількости населення був на першому місці від 1800 до 1970 року.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНАСТАЗІЯ КРАВС член УНС Відд. 39-го Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й. померла 23-го грудня 1993 року на 87-му році життя. Нар. 1907 року в Любачові, Україна. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку сина Юрія з дружиною Ноною і синами Романом і Адріяном, синову Оксану з доньми Танею і Анізою, сестру Є. Бішко з родиною, та численну родину в Америці та в Україні. Похорон відбувся 27-го грудня 1993 року на цвинтарі укр. кат. церкви св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа Відділу

ВІЛЛІЯМ ДЕЙВІС член УНС Відд. 161-го Т-ва ім. св. Василія в Ембридж, Па. помер 25-го лютого 1994 року. Народжений в Ембридж, Па., а членом УНС став 1978 року. Залишив у смутку дружину Вініфред, дітей: Лінду, Кеелі, Джеф і Аймі, четверо внуків. Похорон відбувся 28-го лютого 1974 року на цвинтарі в Гопвел, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЛЯ ВЕРН К. РОМАНИК член УНС Відд. 243-го Т-ва ім. св. Михаїла в Чикаґо, Ілл. померла 16-го січня 1994 року на 63-му році життя. Нар. 1930 року в Чикаґо, Ілл., а членом УНС стала 1975 року. Залишила у смутку дочок Памелю, Сандру, Кеті і Ґейл. Похорон відбувся 19-го січня 1994 року на цвинтарі св. Марії в Евергрін Парк, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Турчиновський, секр.

ІВАН БОРАЧОК член УНС Відд. 283-го Т-ва „Запорозька Січ" в Обирн, Н.Й. помер 12-го лютого 1994 року на 78-му році життя. Нар. 1915 року в Обирн, Н.Й. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Анну, синів Романа і Роберта, чотирьох внуків і сестру Анну Чайку. Похорон відбувся 15-го лютого 1994 року на цвинтарі св. Йосифа у Флемінґ, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Григорій Гавишків, секр.

МАРІЯ ЩЕРБАНОВИЧ член УНС Відд. 307-го Т-ва ім. Митр. А. Шептицького в Бостоні, Масс. померла 2-го січня 1994 року на 84-му році життя. Нар. 1909 року в Оравчику, Стрий, Україна. Членом УНС стала 1949 року. Залишила близьку і дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 6-го січня 1994 року на цвинтарі св. Йосифа в Бостоні, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Дмитро Ґалонжка, секр.

МАРІЯ КВІТКОВСЬКА член УНС Відд. 175-го Т-ва ім. св. Миколая в Дітройті, Миш. померла 21-го січня 1994 року на 78-му році життя. Нар. 1915 року в Чернівцях, Буковина. Членом УНС стала 1955 року. Залишила у смутку синову Марту, внука Адріяна, ближчу і дальшу родину в ЗСА, Канаді й Україні. Похорон відбувся 29-го січня 1994 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Леся Лаврин, секр.

АННА ВЕРЕС КАҐУЙ член УНС Відд. 156-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Брукгейвен, Па. померла 12-го січня 1994 року на 97-му році життя. Нар. 1897 року. Залишила у смутку двох синів: Михайла і Геррі; чотири дочки: Марію Шленко, Катерину МекЛін, Єлисавету Шміт і Гелен Неста; 18 внуків, 19 правнуків і 8 пра-правнуків. Похорон відбувся 15-го січня 1994 року на цвинтарі Лоен Крофт в Повер Чайчестер, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Новак, секр.

ВОЛОДИМАР БОБЯК член УНС Відд. 174-го Т-ва „Ватра" в Дітройті, Миш. Помер 26-го грудня 1993 року на 89-му році життя. Нар. 1904 року в Україні. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Емілію, дочку Марію Константин, внуків Тамару і Адріяна, сестру Галину Шкудор і брата Романа. Похорон відбувся 29-го грудня 1993 року на цвинтар Оливної Гори в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Атанас Слюсарчук, секр.

ПАНАС ФЕДОРЯКА член УНС Відд. 217-го Т-ва ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й. помер 4-го лютого 1994 року на 85-му році життя. Нар. 8-го серпня 1908 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, дітей Мирона з дружиною Бетті, Івана і дочку Ярославу Кал; внуків: Франка і Фреда Федоряків і Роберта і Катлін Кал. Похорон відбувся 7-го лютого 1994 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

ЯРОСЛАВ ШУРҐОТ член УНС Відд. 448-го Т-ва „Самопоміч" в Ля Саль, Квебек помер 2-го січня 1994 року на 86-му році життя. Нар. 1907 року в селі Данильче, пов. Рогатин, Україна. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Юлію, дочок Любу і Стефанію, зятя Петра, 8 внуків і 12 правнуків, численну дальшу родину в Америці і на Україні. Похорон відбувся 10-го січня 1994 року на цвинтарі Кот Де Лес в Монтреалі, Кве., Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Т. Мороз, секр.

ВАСИЛИНА ІВАНЮК член УНС Відд. 230-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Янґставні, Огайо померла 27-го січня 1994 року на 92-му році життя. Нар. 29-го грудня 1901 року в Гомікіаці, Коломия, Україна. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку сина Ніка, 6 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 31-го січня 1994 року на цвинтарі Кальварія в Янґставні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Аннабелла Боровицька, секр.

АННА СУПІНКА член УНС Відд. 264-го Т-ва „Український Тризуб" в Карнеґі, Па. померла 17-го січня 1994 року на 77-му році життя. Нар. 2-го лютого 1916 року в Кеннеді Тавншип, Па. Членом УНС стала 1935 року. Залишила у смутку брата Івана з дружиною Френ, племінників і племінниць. Похорон відбувся 21-го січня 1994 року на укр. прав. цвинтарі св. Марії в МекКіс Ракс, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар